 GENERALITAT VALENCIANA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ	DIRECCIÓ GENERAL D'ORDENACIÓ I CENTRES DOCENTS ESCOLES OFICIALS D'IDIOMES PROVES DE CERTIFICACIÓ 2010-2011	VA_NA_CE_MA_11
---	---	---

COGNOMS / APELLIDOS: _____	
NOM / NOMBRE: _____	
DNI o PASSAPORT / DNI o PASAPORTE:	_____
Núm. EXPEDIENT / Nº EXPEDIENTE:	_____
LLOC D'EXAMEN / LUGAR DE EXAMEN:	EOI _____

PROVA PER A L'OBTENCIÓ DEL / PRUEBA PARA LA OBTENCIÓN DEL

CERTIFICAT DE NIVELL AVANÇAT DE VALENCIÀ

CERTIFICADO DE NIVEL AVANZADO DE VALENCIANO

DELS ENSENYAMENTS OFICIALS D'IDIOMES / DE LAS ENSEÑANZAS OFICIALES DE IDIOMAS

1. PROVA DE COMPRESIÓ ESCRITA PUNTUACIÓ/PUNTUACIÓN TOTAL: 40 60% = 24 50% = 20		DURADA /DURACIÓN: 70 min
NOTA: _____		
☐ APTA / APTO	☐ NO APTA / NO APTO CONDICIONAL	☐ NO APTA / NO APTO
Corrector/a		

EXERCICI 1

Llegiu amb atenció les opinions següents sobre el burca. Després contesteu l'exercici 1 del full de respostes.

ALGÚ HA PREGUNTAT A LES DONES QUE VAN DINS EL BURCA?

Per contribuir a un diàleg enriquidor hem recollit opinions variades, algunes al costat de casa, unes altres a l'altra punta del planeta, en una selecció que no pretén aglutinar tota la varietat de reflexions sobre el burca però sí contribuir-hi, modestament, al debat.

TEXT 0

"Els partidaris de prohibir el burca pensen que els valors occidentals són superiors però no semblen confiar en la seua força. Si són superiors no cal prohibir res, a més, el fonamentalisme no s'elimina prohibint vestimentes". És l'opinió d'Albert Esplugas.

TEXT 1

Anna Greer diu "[...]una cosa és segura, criminalitzar les dones que porten burca o nicab només les farà més invisibles." I remarca, amb ironia: "Imposar un codi de vestimenta a la gent per oposar-se a un codi de vestimenta imposat és totalment contraproductiu [...] però aquesta no és la veritable raó per la qual aquestes lleis estan sent considerades. La prohibició no és a causa de la seua opressió, sinó de les nostres pors".

TEXT 2

També posa en primer pla la dona musulmana Mariona Lladonosa: "La dona com a factor estructural és l'eterna oblidada en aquestes discussions, caldria preguntar a les lleidatanes musulmanes de totes les tendències què opinen d'aquesta qüestió. Si bé és cert que la dona treballa en silenci i de forma invisible en la base de les seues comunitats, aquest fet no és gaire diferent de l'estructura familiar que tenim en la nostra societat".

TEXT 3

Elizabeth Drévillon va poder viure de primera mà a Kabul com viuen les dones "Les dones de l'Afganistan pateixen molt més que un burca. Tenen fam, no tenen escoles per als seus fills, ni metges, ni aigua [...] Sé que moltes d'aquestes dones es posarien no un, sinó mil burques, si pogueren donar resposta al soroll de la panxa dels seus fills, il·luminar l'analfabetisme en què creixen i arrasar les infeccions que se'ls emporten. El pitjor de tot és que Occident només mira el burca. I des que vaig abandonar Kabul no deixe de preguntar-me qui és el que el porta posat".

TEXT 4

Sabir Mateen a la pregunta de com es viu sota el burca respon: "És com una presó. Dóna calor i aïlla. Les dones no poden reconèixer-s'hi. Les que necessiten ulleres, no poden utilitzar-les. És com si, a més, foren gairebé cegues. És un símbol terrible que en resumeix molt bé la situació. Però aquestes molèsties serien suportables si les dones pogueren estudiar, treballar, rebre atenció mèdica o defensar-se legalment quan reben maltractaments".

TEXT 5

Stéphane Lathion, parla del cas de Suïssa: "Estic convençut que actualment no hi ha motiu per a discutir concretament sobre la prohibició del burca, ja que són molt poques les persones que el porten en aquest país" i hi afegeix: "Però el problema no rau ací, prenguem el cas dels minarets, només n'hi ha quatre a Suïssa! El molest d'aquest debat és que es parteix de la mateixa psicosi: es crea un problema on no n'hi ha, i es converteix en una qüestió de principi".

TEXT 6

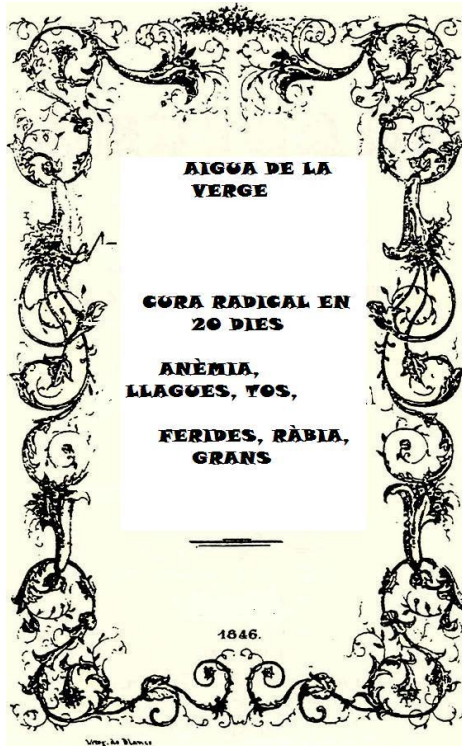
Sara Vilà: "Segons el partidaris de prohibir l'ús d'aquesta peça, la raó majoritària és la igualtat de gènere i el respecte per la llibertat de la dona. Essent així, no hi hauríem d'incloure el dret de les dones a decidir sobre la seua roba, siga la seua una decisió encertada o no? Qui posaria la mà al foc per dir que aquestes usuàries del vel integral (una ínfima minoria) han estat forçades? Després d'haver conversat amb diverses dones tapades de cap a peus, amb una formació acadèmica similar a la meua, jo no la hi posaria, la mà al foc".

EXERCICI 2

Llegiu amb atenció l'article següent sobre els remeis miraculosos. Després contesteu l'exercici 2 del full de respostes.

REMEIS MIRACULOSOS

Per què fem més cas d'un anunci de la televisió que del metge? I alguns fàrmacs alternatius d'efectivitat dubtosa, per què tenen tant d'èxit? Ens hem tornat crèduls? No: la creença cega en la dimensió màgica dels productes associats a la salut enfonsa les seues arrels mil·lennis enrere, quan es creia que la malaltia era o càstig dels déus o el resultat de la possessió demoníaca.

Els metges grecs, els primers a trencar amb la màgia, afirmaven que el cos contenia quatre humors: la bilis, la bilis negra, la flegma i la sang. Emmalaltíem quan els humors es desequilibraven; i l'equilibri es restaurava canviant de règim, o siga, de vida.

La teoria humoral va persistir molt de temps. Encara al segle XIX els anuncis d'específics invocaven els humors. També es feien sagnies i s'aplicava calor als malats. La sagnia per a purgar l'excés de sang; la calor, per a reduir el volum de fel.

L'autèntica edat d'or dels medicaments patentats o específics que prometien eliminar malalties incurables

va ocupar pràcticament tot el segle XIX i la primera part del segle XX, gràcies a l'aliança entre la preocupació creixent per la salut i la propaganda impresa.

Els remeis miraculosos acostumaven a ser polifàrmacs, és a dir, substàncies que prometien curar malalties diverses i sense cap relació entre elles. El mateix producte servia contra l'ansietat, la tuberculosi i la sífilis.

Els específics acostumaven a contenir una droga com a principi actiu: alcohol, coca o opi. Només donaven, doncs, una sensació enganyosa de curació al tractar els símptomes.

El segle XIX va representar un retrocés en relació amb les regulacions farmacèutiques de dècades anteriors. El rei Carles III d'Espanya havia emés una cèdula el 1788 en què es prohibien els fàrmacs amb formulació secreta. L'autor n'havia de revelar la recepta a un agent reial; però, per a evitar còpies o imitacions, quedava dipositada en un arxiu reial fins a deu anys després de la mort de l'autor.

Al segle XIX va començar una lluita a mort per conquerir mercats, i això va incentivar la picaresca, les trampes, les falsificacions i les imitacions. Les normes de control que van dictar les autoritats van ser inútils.

Però si aquests fàrmacs que prometien cures radicals eren inútils, per què sempre hi havia algú disposat a comprar-los? Les raons són diverses. La primera, la persistència del pensament màgic.

Els estudiosos del folklore tenen identificades les fonts, els indrets i les pedres a les quals des de fa segles, i encara avui dia, s'atribueix qualitats curatives.

Una altra raó per a tanta credulitat és que, durant segles, la humanitat ha conviscut amb la certesa empírica que la medicina tradicional era inútil i que no hi havia cap fàrmac realment eficaç.

Les fonts, les pedres, els remeis màgics, els braçalets amb hologrames, venien i venen, sobretot, esperança. No van ser pocs els pacients que es curaven, cert; però era perquè l'arrel de la malaltia no estava entre els virus i els bacteris, sinó en la ment.

Un tercer motiu que explicava fa temps la fe cega en els fàrmacs miraculosos era el desconeixement de la naturalesa real de les infeccions, que va continuar amagada fins que Louis de Pasteur va determinar el paper dels microorganismes, l'any 1864.

A partir de mitjan segle XIX conviuen productes pintorescos i sense cap efectivitat més enllà del tractament de símptomes amb fàrmacs que eren fruit de la investigació científica.

Els específics que prometien la curació de tots els mals també tenien èxit perquè queien en terreny adobat. No sols pel pensament màgic. Des de l'antiguitat, els entesos en química i farmàcia buscaven un producte que havia de ser la panacea universal, el medicament que havia de curar tots els mals i servir d'antídot per a tots els verins. Es tractava de la *theriaca* o triaca, un polifàrmac molt car del qual ja tenim notícia al segle II abans de Crist, que va viure el seu auge entre els segles XVI i XVII i que no va desaparèixer de les farmàcies fins a mitjan segle XX.

Les propietats de la triaca eren immenses. Era un antídot universal, allargava la vida (fins a conferir la immortalitat), curava l'asma, el còlera, la lepra, etc; a més era estimulant, vermífug, aperitiu, laxant, diürètic i prevenia l'epilèpsia i les pedres del renyó...

Els ingredients de la triaca eren pintorescos i responien als principis de la màgia: carn d'escurçó, aigua de pluja, clorur amònic, farina, glàndules de castor, mel, vi, sulfat de ferro, betum de Judea, argila ferrosa, i així fins a una trentena de productes vegetals, entre altres l'opi.

Presència (adaptació)

EXERCICI 3

Llegiu amb atenció l'article següent sobre les begudes refrescants. Després contesteu l'exercici 3 del full de respostes.

LES BEGUDES REFRESCANTS

Les begudes refrescants més consumides comparteixen, en essència, una fórmula ben senzilla: aigua carbonatada, "amb bombolles", i sucre o, en els refrescs light o baixos en calories, edulcorants. El que distingeix uns refrescs dels altres quant al sabor, l'olor, el color i l'aparença és el que s'afegeix a aquesta aigua dolça: suc de fruita, extractes vegetals i additius molt diversos (conservants, acidulants o colorants).

S'han portat a laboratori i s'han sotmés a tast 17 begudes refrescants, entre les quals nou mostres són baixes en calories, ja que substitueixen els sucres per edulcorants amb cap aportació calòrica. Les versions light costen només una mica més que les ensucrades: 1,47 euros el litre de mitjana, enfront dels 1,45 de les normals.

En les begudes amb bombolles (les 17 analitzades ho són), el gas carbònic o CO₂ (representa entre un 0,4% i un 0,8%) alleugereix i suavitza la percepció dels sabors -dolços en les coles i refrescs de taronja, amarg en els bítors i les tòniques- en les papil·les gustatives, de manera que al final del glop predomina una sensació fresca i agradable. A més, les bombolles potencien les aromes del refresc i la seua acidesa.

L'aspartam E-951 i altres edulcorants d'aquests refrescs (E-954 sacarina, E-952 àcid ciclàmic i E-950 acesulfam), segons el criteri científic actual, no perjudiquen la nostra salut; a més, les quantitats que en contenen aquests refrescs són raonables. Per a superar la ingesta diària que les autoritats sanitàries entenen excessiva d'aspartam, un adult hauria de consumir en un dia 8 litres del refresc que en contenia en una proporció més gran.

La tònica està composta per aigua i gas carbònic o aigua gasificada, sucres o edulcorants, additius i extracte vegetal de quinina, alcaloide amarg -s'extreu de l'escorça d'un arbre de l'espècie de les cincones- amb efectes tonificants sobre el sistema nerviós. Es permet un màxim de 100 mil·ligrams de quinina per litre.

La cafeïna dels refrescs de cola procedeix de l'extracte de nou de cola, fruit tropical que en conté de forma natural. La cafeïna és una substància estimulante que en dosis moderades (no més de 200 mil·ligrams al dia) afavoreix el treball intel·lectual i l'activitat muscular. Quantitats més elevades poden provocar ansietat i insomni. En els xiquets, els efectes de la cafeïna són pitjors. En els cinc refrescs de cola, la mitjana ha sigut d'11 mil·ligrams de cafeïna per cada 100 mil·lilitres; el te negre en conté el doble, un refresc energètic com ara Red Bull, el triple; i el cafè filtrat, set vegades més.

Les coles tenen, a més, àcid fosfòric, additiu acidulant i antioxidant. La ingesta excessiva de fòsfor es relaciona amb la descalcificació dels ossos. La quantitat admesa en refrescs és de 700 mil·ligrams per litre. La dels cinc estudiats es troba en l'interval de 478-546 mg/l.

Les begudes refrescants de suc de taronja han de contenir un mínim d'un 8% de suc de taronja a base de concentrat. No és possible determinar al laboratori la quantitat de suc en aquests refrescs, però sí la de sucre. El suc de taronja aporta pocs sucres al producte: en els refrescs de taronja light la proporció de sucre és d'entre 7 i 8 grams per litre, quan en els convencionals és d'entre 83 i 116 grams per litre. Un refresc de taronja aporta unes 42 calories per cada 100 mil·lilitres, la mateixa aportació que la del suc de taronja, però el suc conté vitamines i minerals dels quals manquen els refrescs.

Pel que fa als conservants i colorants, l'anàlisi es va centrar en la recerca de colorants artificials, els més controvertits. Se n'han detectat quatre. Les quantitats estan per sota del límit establert, però en comptes d'aquests colorants artificials podrien utilitzar-se els naturals, com fan les altres mostres analitzades. En tots els casos, en quantitats dins del que estableix la legislació.

Consumer (adaptació)

